Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13. Den 1. April 1879. 28. Aargang.

Tale holdt af Præsident John Taylor.

(Fra «Millennial Star.»)

(Fortsat.)

Dette blev aabenbaret til hende gjennem Guds Aands Virkning, der viser, at Herrens Ord gjennem Profeten Joel gaar i Opfyldelse. Han siger: „Og det skal ske i de sidste Dage, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød, og Eders Sønner og Eders Døtre skulle profetere; Eders Ældste skulle drømme Drømme, og Eders unge Karle se Syner, og over mine Tjenere og mine Tjenerinder vil jeg udgyde min Aand, og de skulle profetere."

Det var dette, som oplivede dem, der viste Lydighed mod Evangeliet, og den samme Aand virker nu paa dem, som slutte Pagt med Herren for at tjene ham og blive Et med hans Folk. Jeg kjender Eders Følelser, naar Guds Aand paavirker Eder, I søge da at udføre hans Villie. I have stridt og udholdt, I hav fastet og bedet og anvendt Eders Sjæls og Legemes Styrke for at gjøre Guds Villie og for at frelse Eder selv og Familie. Herrens stille, sagte Røst tilhviskede Eder at samles tilsammen og I følte, medens I vare under denne Indflydelse, at I maatte gjøre en Prøve, og paa Grund af dette ere Selskaber paa fra et Hundrede til fem Tusinde gaaede op til Zion. Denne Verden er fuld af Tvedragt, Uenighed, Forvirring og Strid saavel i Religion og Politik som i alle andre Forhold, og Frelseren siger: „Ere I ikke Et, ere I ikke mine." Den hellige Aand har ikke alene virket paa enkelte Personer, men paa hele Samfundet, og dens forenede Indflydelse har bragt Folket tilsammen. Ligesom Lysets, Luftens og Varmens Virkning, har dens Indflydelse været følt overalt, og den har virket uden Forskjel paa Alle, og ligesom Dagens store Lys bortjager den Mørkhed, Dunkelhed og Tvivl fra Sindet, og hvorsomhelst dens livgivende Straaler ere trængte igjennem, have de bragt Liv, Lys og Kundskab; ligesom Lyset er livgivende, og Solens Straaler i Forening

med Vædske fremmer Planteriget og faaer hele Naturen til at blomstre, saaledes opliver, vederqvæger og underviser Guds Aand, hvorsomhelst den virker, Alle som komme under dens Indflydelse; og som Solen ikke alene lyser og varmer samt frugtbargjør en Plante, men hele Naturen, saaledes vil den samme Aand, som opliver En, oplive Alle, og følgeligen leder dem til Et; de ere saa mange skilte Dele, men ere dog Et, og naar de blive bragte sammen, ligesom Stenene i Salomons Tempel, finder hver, under Ledelse af den store Bygmester, uden nogen Forvirring sin rette Plads. „Mormon"-Kirken er eftertrykkelig: „Et forenet Hele".

Verden tænker, at vi ere nogle Daarer, som ville forlade vore Hjem og arbejde og lide saa meget for vor Religion, som vi gjøre, og Mange, som ikke kunde tænke sig noget højere end verdslig Vinding, antage, at vi have en eller anden Spekulation for Øje, for at vinde denne Verdens Gods; men de Sidste Dages Hellige kunne bevidne det Modsatte. En „Mormons" Religion er Begyndelsen, Midten og Enden af alle Ting, den er indvævet i hans Liv, i hans Tilværelse baade i Tid og Evighed; hans Tro er bygget paa Evighedens Klippe og, ligesom Disciplene i fordums Dage, han kjender ikke noget Andet.

Ved en vis Lejlighed var der en stor Skare, som fulgte efter Frelseren; de troede, at han, som viste saa megen Magt, maatte være en stor Mand, og haabede derved at erholde stor Vinding. De troede, efter at have seet ham bespise de fem Tusinde med fem Brød og nogle smaa Fiske, at han skulde give dem Alt, hvad de bad ham om, og derved undgaa at arbejde; men da han sagde: „Rævene have Huler og Himmelens Fugle have Reder, men Menneskenes Søn haver ikke noget at hælde sit Hoved til", gik de snart tilbage og vandrede ikke længere med ham; de fandt andre Forretninger at besørge, thi de bleve skuffede i deres Forventninger og fandt, at deres Spekulationer sloge fejl. Og da de vare gaaede bort, sagde Jesus til sine Disciple: „Vil I ogsaa gaa bort?" Peter svarede ham: „Herre, til hvem skal vi gaa? Du haver det evige Livs Ord." Dette er Aarsagen til, at de fulgte Frelseren, og er ogsaa et passende Svar paa Spørgsmaalet: Hvorfor er jeg en Mormon? I Betragtning af dette opstaaer Spørgsmaalet: Hvad har holdt dette Folk sammen midt under en mageløs Forfølgelse som den de have gjennemgaaet, under det at Statens og Kirkens hele Styrke har været rejst imod dem og de have været udsatte for Pøbelvælde, været røvede, forfulgte og drevne, medens Præster, Avisskrivere og hele Nationer jublede af Glæde, idet de antog, at „Mormonerne" vare udryddede? Svaret skulde blive, at det er sammensat af saa mange stærke, ubøjelige, usaarlige Dele. De adskilte Deles store Erfarenhed udgjøre en mægtig Styrke, naar de ere samlede. Og naar vi vare undertrykte, drevne, adspredte og forfulgte, vare vi besjælede af en Aand, som Verden ikke kjendte. Denne Aand gjenforenede os, thi vort Øjemed var at opbygge Guds Rige; vi vidste, at Gud havde talt, at hans Hensigter skulle blive udførte og at Menneskenes svage Modstand ikke kunde tilintetgjøre Jehovas Planer; naar vi bleve forfulgte i en Plads, flyede vi til en anden, og ligesom Bier følge deres Dronning, saaledes følge vi Kirkens Præsidentskab og de tolv Apostle; og uagtet vi have været udsatte for en uophørlig Forfølgelse, leve vi endnu, og ingen Magt under Himmelen kan forhindre det. Vi bruge at synge om at gaa til Zion, og vi have været

besjælede af et Begjær til at indsamles, vi have set de Svage, Halte og Gamle gaa over 1200 eng. Mile med Haandkarre, og de have været bevarede ved Guds Aands Kraft fra alle Farer og Ulykker.

Da Jesus spurgte sine Disciple: „Hvem sige I mig at være?" svarede Petrus: „Du er Christus den levende Guds Søn." Og Jesus sagde: „Salig er Du, Simon, Jonas' Søn, thi Kjød og Blod haver ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himmelen. Men jeg siger dig ogsaa, at du er Petrus; og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den." Paa hvilken Klippe? Paa Petrus? Nei. Petrus vilde være en svag Klippe at bygge en Menighed paa, og det samme vilde enhver anden Mand være. Det var paa Aabenbarelsens Klippe, at Jesus sagde, han vilde bygge sin Menighed, paa umiddelbar Aabenbarelse fra Gud til hans Menighed, hvorigjennem den altid skulde blive ledet paa den rette Vej, med et levende Præstedømme.

Nogle sige de vide vi ere Bedragere og Forførere, og paastaa, at en magnetisk Kraft er Sammenbindingslænken i Kristi Kirke, at gjennem en magnetisk Kraft ere vi holdte i Underdanighed; om dette var Tilfældet, hvorfor bruge da ikke de saakaldte Vise og Højlærde denne Kraft til at kontrollere og sammenbinde andre Kirker og politiske Samfund med? I sige, at I veed, at dette er Guds Kirke og Rige, og jeg har hørt Tusinder efter Tusinder bære samme Vidnesbyrd. Hvorfor samles de Hellige tilsammen og udgjøre et Billede af uforlignelig Enighed og Orden og en stadig tiltagende Magt? Det er paa Grund af umiddelbar Forbindelse med Himmelen; de have bygget paa Aabenbarelsens Klippe, og denne Grundsætning er bleven en Virkelighed med dem, noget henhørende til evig Salighed, og de vide for sig selv, at det er Sandhed og ikke noget Bedrageri. De vide ligeledes gjennem Syner og Engles Sendelse, gjennem Drømme og den hellige Aands Inspiration, at de hellige Optegnelser, som Profeten Joseph Smith fandt, ere sande og af guddommelig Oprindelse. Dette er Hemmeligheden ved vor Enighed; disse ere Aarsagerne til, at vi forlode vore forrige Hjem og udsatte os for de Farer og Lidelser, som vi have havt at gjennemgaa paa vor Vandring igjennem Ørkenen, hvor vi have været udsatte for Regn og Snee, Frost og Storm, for at følge Herrens Folk til vort Hjem i Bjergenes Dale. Vi have modtaget Kundskab for os selv, og den har været som en lindrende Balsam i vore Lidelser; den har været Aarsagen til vor Glæde og Tilfredshed; den har opmuntret os til nye Anstrengelser og har været vort Forsvar i Farer og Besværligheder. Jesus sagde til den samaritanske Kvinde ved Brønden: „Dersom Du kjendte Guds Gave, og hvo den er, som siger til dig: giv mig at drikke; da bad du ham, og han gav dig levende Vand. Men hvo som drikker af det Vand, som jeg vil give ham, skal til evig Tid ikke tørste; men det Vand, som jeg vil give ham, skal blive i ham en Kilde af Vand, som opvælder til et evigt Liv." I have drukket af denne Kilde, dens Indhold flyder i Eders Bryst og, som Skriften siger, har aabnet en Forbindelse mellem Eder og Eders Gud.

Lad mig her tale om et simpelt Princip; der er tre som vidne paa Jorden: Aanden, Vandet og Blodet, og disse tre udgjøre Et; og der er tre som vidne i Himmelen: Faderen, Sønnen og den Hellige Aand, og disse Tre ere Et. Saaledes er der tre Vidner i Himmelen

og tre paa Jorden. Herrens Aand vidner baade i Himmelen og paa Jorden. Naar en Mand modtager Haandspaalæggelse, annammer han det himmelske Vidne, og dersom han agter dets Paamindelse, aabner det en Forbindelse mellem Mennesket og Gud. Om I dyrke denne Aand, vil den trives og blomstre i Eder, den vil altid være Eders Ven, Eders Forsvarer og Leder; den vil oplive Eders Sind, forøge Eders Kundskab og dygtiggjøre Eder til Udførelsen af alle Eders Pligter; den vil beskytte Eder imod Fordærverens Fristelser og vil fylde Sjælen med Tilfredshed og Fornøielse, med Sjælskraft og Virksomhed, saa at Glæde og alle andre himmelske Følelser kunne udspringe i Eder ligesom en Kilde af levende Vand som leder til evigt Liv. Vi burde altid følge den samme paamindende Stemme, thi de, som ere vejledede af Guds Aand, ere hans Sønner. Denne Aand leder alle de Trofaste, den leder og opholder Kirkens Autoriteter; den styrer og underviser Præsidenter og Ældster som underkaster sig dens Indflydelse, og den underviser og trøster alle Mennesker som underkaste sig den; den harmonerer med Naturen, Fornuften og Forstanden, og den er bibelsk og filosofisk korrekt. Jeg ønsker at tale saa tydeligt, at Alle kunne forstaa mig, men det er besværligt for dem, som ikke kunne fatte det; men I forstaa disse Principer, I veed i det mindste saa meget som den blinde Mand vidste, da han sagde: „Om han er en Synder veed jeg ikke; en Ting veed jeg, at jeg, som var blind, nu seer." I kan nu føle ved denne Aands Kraft, at denne hellige Indflydelse frembringer Enighed og Kjærlighed, og gjennem den, siger Jesus, „skulle Alle kjende, at I ere mine Disciple, dersom I have indbyrdes Kjærlighed." „Dersom Verden hader Eder, da vider, den haver hadet mig førend Eder." Det er gjennem Præstedømmets Virkning, at denne Kirke har bestaaet. Jeg taler af Erfaring, thi jeg veed hvorledes Guds Aand har virket, og at den har bragt os i den Stilling, vi nu indtage. Jeg har nu talt en heel Deel om Guds Aands Virkning paa Personer og paa hele Samfundet. Lad mig nu vende Eders Opmærksomhed til et andet Princip, som har havt en endogsaa grændseløs Indflydelse i Guds sande Kirke hvorsomhelst den har existeret i sin Renhed, nemlig det levende Præstedømme, hvilket er ligesaa nødvendigt for at give Kraft og Styrke til Kirken, som Legemet er for at udføre Aandens Virkninger, og ligesom Aanden ikke er fuldkommen uden Legemet, saaledes er Kirken ikke fuldkommen uden Præstedømmet. Jeg ønsker at vise Eder en anden Grundsætning, nemlig at der findes Orden, og ikke Uorden i Guds Rige; han har sat i sin Kirke Profeter, Apostle, Evangelister, Præster, Lærere og Diakoner, baade i fordums Dage og i disse Dage, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi Alle naa til Eenhed i Troen. Jesus sagde: „I ere mine Vidner", saa ere ogsaa denne Kirkes Ældste, naar de ere fyldte med den hellige Aand og udføre deres Kaldelse til at overvinde al Modstand og udvortes Paavirkning. Naar en Mand veed, at han er kaldet af Gud til at udføre hans Værk, og veed, at han er ledet og undervist gjennem Guds Aand, føler han en urokkelig Fasthed i Herrens Gjerning, og han taler med Myndighed ligesom de gamle Apostle og ikke som de Skriftkloge. Da jeg for nogle Aar siden førte en Diskussion med nogle Præster i Frankrig, og da jeg for en længere Tid havde besvaret deres barnlige Anmærkninger, sagde jeg: „Uagtet jeg er en Fremmed i et fremmed

Land er jeg beredt til at forsvare „Mormonismen“ imod Alt som kan bringes frem imod den“. Hr. Cleeve, en Metodist Præst, sagde: „Hr. Taylor, De ser en modig Mand.“ Jeg svarede: „Mine Herrer, Sandheden gjør mig modig“. Naar en Mand har fremsat Lærdomme som han veed ere sande, som ej kan tilintetgjøres, føler han sig rolig og tilfreds under alle Omstændigheder, og staaer tappert imod al Modstand og alle Modsigelser. Ingen har været stillet under mere prøvende Omstændigheder end denne Kirkes Ældste, dog er ingen mere modig, uforskrækket og selvstændig end de ere. I Besiddelse af den evige Sandheds Principer, og vidende at de vare kaldede af Gud, som særskilte Vidner og Sendebud til alle Jordens Nationer, have de gaaet al Forfølgelse og Modstand uforfærdet imøde.

Lad os betragte Joseph Smiths Stilling; i ham finde vi saa fremstaaende et Exempel af Guds Visdom og Kundskab som i nogen Person eller Grundsætning, som kan fremstilles. Han blev opfødt som en fattig Agerdyrkers Søn, med en ringe Skoleundervisning, ikke destomindre grundlagde han en Religion som er virksom og befalende, og lagde Øxen til Roden af ethvert religiøst System; den kuldkastede alle forhenværende Theorier, Læresætninger og Troesbekjendelser, som vare blevne sammensatte af Nutidens, saavelsom Fortidens, mest oplærte og talentfulde Mænds forenede Visdom. De forsvinde for den ligesom Duggen for den opstaaende Sol. Religionslærere, Politikkere og Filosofer vare alle forundrede over den Visdom, som udgik fra ham. Det kunde med Rigtighed spørges ligesom i fordums Dage: „Hvorfra faaer Denne sin Visdom?“ Den store Hemmelighed var at Gud havde gjengivet det evige Evangelium i Forening med det evige eller Melkisedikske Præstedømme, hvilket Præstedømme er Guds Regjering i Himlen eller paa Jorden, og det giver Rettighed til at modtage Aabenbarelse fra Himlen. Joseph Smith blev, formedelst Aabenbarelse fra Himlen, bekjendtgjort med korrekte Principer, Lærdomme og Handlinger; han blev undervist hvorledes han skulde opbygge, organisere og ordne alle Forretninger henhørende til Guds Rige paa Jorden, og han har givet Verden et Værk bestaaende af Love og Anordninger som dens forenede Visdom og Kundskab ikke har været istand til at kuldkaste eller tilintetgjøre. Dette indholdsrige og omfattende Værk, kom foruden Pral eller Pragt. Joseph Smith forklarede i al Tydelighed, at han havde havt en Aabenbarelse fra Gud, at Himlen havde aabnet sig, og hellige Engle havde vist sig for ham og Andre, og aabenbaret det evige Evangelium i dets Fuldhed. Nogle af Pietisterne forhaanede og bespottede, Andre forfulgte, medens de saakaldte Sjælesørgere gik i Spidsen for det Hele; men Evangeliet har i sig selv Sandhedens Element, det aabnede og udfoldede Sandhedens og Kraftens Grundsætninger i Forening med Himlens Kundskab og det skred fremad til dets Modstanderes og Forfølgeres store Forbavselse og Frygt. Naar jeg taler om at „Mormonismen“ er uomstødelig, taler jeg med Eftertanke, thi jeg veed, hvad jeg taler om. Jeg har prædiket den i de Forenede Stater, og i flere Evropæiske Nationer; jeg har stridt med denne Verdens Visdom og Duelighed, og jeg veed vore Lærdomme kan ej tilintetgjøres, og jeg opfordrer Præster og vise Mænd til, med godt Udfald, at modbevise hvad jeg siger.

Verden siger vi ere Daarer og Fanatikere, det gjør ikke noget, vi ere villige til at være det. Vi tragte hverken

efter Eders Visdom eller Eders Fromhed, vi ønske den hverken i denne Verden eller den Tilkommende; thi medens I søge Eders Visdom fra gammel Filosofi og fra menneskelige Religionssystemer med alle sine Lærdomme og Skikke, stræbe vi at modtage himmelsk Kundskab om vor Oprindelse og Bestemmelse; vi ønske at forstaa vort Forhold til det Forhenværende, det Nærværende og det Tilkommende; vi ønske at erholde Kundskab om vor Aands og vort Legemes Organisation, om Engle, Aander og Mennesker; vi ønske at vide noget om Himmelens og Jordens Filosofi, om Tid og Evighed.

Vi stræbe efter at blive forenede med vore Forfædre, at velsigne vore Efterkommere, samt at stifte Fred paa Jorden. Det er gjennem Præstedømmets Virksomhed, at disse Ting skulle udføres; Præstedømmet leder, lærer og underviser, det advarer og tilretteviser, det regjerer i Himmelen og skal regjere paa Jorden, det indbefatter al Sandhed og erholder Kundskab fra Gud; den Deel som vi have annammet vil lede os til et højere og ædlere Maal end det vi før stræbte efter.

Det er omtalt at en Elias skulde komme, for at vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til Fædrene; Elias betyder en Gjenopretter; en Gjenoprettelse er omtalt af alle Profeterne fra Verdens Begyndelse. Disse Profeter vare i Besiddelse af det hellige Præstedømme, og vare alle vejledede af den samme hellige Aand, alle have baaret Vidnesbyrd om hvad som skulde ske, og frydede sig til den Tid, da Jorden skulde blive befriet fra den Ondes Herredælde, da Forvirring, Strid, Sygdom og Død skal ophøre, og Jorden iklæde sig sin paradisiske Herlighed, og Herren, hvis Ret det er at regjere, skal indtage den. Men før den Tid skal Elias komme, Gjenoprettelsens Tid skal indtræffe, Børnenes Hjerte skal vendes til Fædrene; og Fædrenes Hjerter til Børnene. De kunne ikke blive fuldkomne uden os, og vi ikke uden dem; de forrette for os og vi for dem. Vort Præstedømme og Evangelium er evigt og indtager det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende, baade Tid og Evighed. Vi ønske at velsigne vore Børn ligesom Abraham gjorde, Præstedømmet og Evangeliet lærer os, hvorledes vi skulle udføre dette. Hvem haver dette Præstedømme? Almindelige Mænd, som ere lærte af Gud. Æren tilkommer ej dem, thi de ere kun Redskaber i Herrens Haand. Joseph Smith gjorde ingen Fordring paa egen Visdom, han var et Redskab i Herrens Haand, var lydig til Guds Villie, og fulgte hans Ledning og Befaling. Meget er bleven sagt om Joseph Smith; jeg var personlig bekjendt med ham i mange Aar, jeg har været med ham offentlig og privat i Medgang og Modgang, i Frihed og i Fængsel. Jeg var med ham da han levede og var hos ham, da han døde, og jeg bevidner at han levede og døde som en Guds Mand. Jeg veed at han var en Guds Profet og talte dreven af den Hellige Aand, thi jeg har seet hans Profetier gaa i Opfyldelse og Guds Kraft manifest gjennem ham.

Maa Herren velsigne Eder i Jesu Navn. Amen.

Babylons sidste Nat.

„Ved Nattetid hørtes Lyden af en støjende Lystighed" paa Babylons Gader ved en eller anden stor Festlighed til Ære for Nebor eller Merodash. Der var ikke taget Hensyn til deres Lands skrækkelige og yderste Nød eller til den belejrende Armee, som omringede deres Mure; gjennem Gader og Haver, gjennem Torve og Templer hengav hele Befolkningen sig til den nu til Ordsprog blevne Pragt, glimrende Herlighed og Beruselse, som var særegen for de Babyloniske Fester; Musik, Røgelser, Guld og Sølvtøj — Intet manglede. Den mest glimrende var Kongens Fest, hvilken Konge den hebraiske Tradition benævner „Belthasar Nebukadnezars Søn". I denne skjæbnesvangre Nat kommer han ud fra den sædvanlige Affondring og Ensomhed, som er egen for Østens Konger og sidder i den samme Sal med Tusinder af sine Adelsmænd — en Scene, om hvis Lighed, selv i vore nyere Dage, kun de kunne danne sig en Forestilling, som have set de store Stats-Gjæstebud, der gives af de mest orientalske af de europæiske Potentater, ved Nevafloden eller i Moskva. Foran dem er endnu den udvalgte Vin, som fra fjerne Lande blev bragt og sat paa de Babyloniske Borde. Fra Bels Templet blev hentet Guld og Sølv Kar, Drikkeskaalene, de store Kjedler, Skeerne, Knivene og Bægrene, som havde været opsamlede der siden Erobreren havde bragt dem fra Jerusalem og den jødiske Nation havde anset dem som et Beskyttelsesmiddel for Staten — ligesom de 30 store Fade og de 30 Guldvaser, som vare blevne forfærdigede til Salomons Tempel og vare forblevne der indtil Jehoiachims Fangenskab, og de Tusinde Fade og fire Hundrede Sølv-Skaale med hvilke Zedekiah havde fornet deres Sted, og som bleve borttagne ved den slutlige Forvisning.

I den blev Vinen gydt og drukket af Kongen tilligemed hans Adelsmænd og Kvinderne i hans Harem, der, som et Tegn paa Babyloniernes Usædelighed vare nærværende ved Gjæstebudet. Rundt omkring var der opstillet Afgudsbilleder af Træ, Sten, Jern og Messing, beslaaede med Guld og Sølv.

I den samme Time fremkom Fingrene af en Mands Haand, som skrev ligeoverfor den store Lysestage, som oplyste den blege Gibsning paa Paladsets Vægge; hertil fængsledes alle Gjæsternes Opmærksomhed, og Kongen saa den Del af Haanden som skrev. Derpaa fulgte den forsamlede Tilskuermængdes Panik, thi de befandt sig ligeoverfor en Gaade, som de ikke kunde tyde. „Jeg ved," sagde en stor fransk Elev og Filosof i det Kejserlige Bibliothek i Paris, i Vinteren 1870, „Jeg veed at jeg vender Bladet til en ny Side i Historien, men hvad der er paa den Side kan jeg ikke læse." Saaledes er den Forlegenhed beskrevet, da Babylons verdensberømte Visdom blev opfordret til at udtyde Skriften, under det Tilbud, at Udtyderen skulde erholde Purpur Kappen og den gyldne Kjæde, som Tegn paa den kongelige Gunst, og den næste Plads i Riget efter to af Statens kongelige Personer. Derpaa viser sig den ærværdige Personlighed, som altid betragtes i de orientalske Monarkier med særlig Højagtelse, Dronning-Moderen — Sultaninden Validè — i dette Tilfælde forøget, om hun kunde blive gjort identisk med Nitocris, Nebukadnezars Datter, som selv var Arkitektinde for nogle af Stadens Udenværker.

(Dean Stanley).

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. April.

Hvor findes det sande Evangelium?

II.

„Men dersom endog vi, eller en Engel fra Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse!"

Naar vi læse det Gamle- og Nye-Testament, finde vi at i enhver Tidsalder, da Evangeliet har været aabenbaret og givet til Menneskene, har det altid havt nogle Ejendommeligheder, hvorved det kunde skjelnes fra menneskelige Systemer; det har havt en særegen Kraft, som har givet Overbevisning til deres Hjerter, som have egnet sig dertil og givet dem en Forsikring om at de have annammet en Lærdom, hvis Ophavsmand var Gud. En fremstaaende Egenskab i Evangeliet er den, at de, som have annammet det, have altid faaet et Vidnesbyrd for dem selv angaaende dets Sandhed. Det har været Noget mere end Tro eller Haab, det er blevet saa indprentet paa Sindet, at Intet kunde udslette det. Paulus siger: „Thi vort Evangelium hos Eder, var ikke i Ordet alene, men ogsaa i Kraft og i den Hellig Aand og i fuld Overbevisning." Det er denne Overbevisning, som har sat Mænd i Stand til at forkynde det uden Frygt, selv om Forfølgelsen har raset omkring dem.

Vi ere forvissede om, at der findes Mange, som paastaa, at alle de forskjellige Religioner, der nu findes, ere rette, og at det gjør Intet til Sagen til hvilken af dem vi høre, naar blot vort Forsæt er at tjene Gud; og den Bemærkning er ofte bleven gjort at vi skulle tilsidst nok møde hverandre i Himmelen, hvad vor Tro, vore Sæder og vor Gudfrygtighed end have været. Dette synes at være uforeneligt for dem som have den mindste Ide om Guds Handlemaade; det er ufornuftigt at tro, at Alle, som kun bekjende sig til en Religion, derigjennem skulle blive frelste i det himmelske Rige. Om dette havde været Forholdet, vilde det ej have været nødvendigt for Gud at sende sin Søn i Midten af Tiden for at raabe Omvendelse til de forskjellige Religioners Tilhængere, som dengang fandtes, og raade dem til at omvende sig fra de af Mennesker oprettede Systemer og vende sig til den Religion, som han grundlagde. Hvorfor da ikke lade dem gaa deres vante Vej?

Kristus kom ikke til Jorden, fordi der slet ingen Religion fandtes før hans Komme; thi de fortalte ham at de troede paa Moses og Profeterne og forsøgte at bevise at de havde Sandheden. Han kom fordi de troede og holdt fast paa det, som ikke kunde frelse dem. Han kom fordi den Tids Lærere vare i Mørke og Vildfarelse samt havde ej det sande Evangelium, de havde Gudsfrygtigheds Skin, men ikke nogen Kraft. Det var hans Mission at indføre det Evangelium, som var anerkjendt af Gud; en Religion, som indbefattede enhver Grundsætning, som var nødvendig til at frelse og ophøje hele Menneskeslægten, paa Lydighedens Vilkaar. Hvis Verden kunde frelses formedelst religiøse Skikke, da havde de nok af dem, men Kri-

stus bebrejdede dem med følgende skarpe Ord: „Vee Eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Øjenskalke, at I opæde Enkers Huse og paa Skrømt bede længe! derfor skulle I faa des haardere Dom. Vee Eder i Skriftkloge og Pharisæer, I Øjenskalke! at I drage om til Lands og Vands for at vinde en Tilhænger; og naar han er bleven det, gjøre I et Helvedes Barn af ham, dobbelt mere end I ere." Saaledes talte Frelseren til dem, som vare Ledere for Folket. Hans Hensigt var at udrydde deres Systemer og grundfæste det evige Evangelium i dets Renhed. Og under Forsøget at gjøre dette, mødte han ivrig Modstand, og de tog imod ham med Haan og Foragt, og lod ham til Slutning lide en vanærende Død, ligesom de havde gjort ved Mange, der havde levet før ham. Apostlenes Lærdomme udvise tydeligt, at det var ikke religiøs Iver, men kun Evangeliet og Guds Kraft, som frelste Folket.

For ej at blive ansete som ubarmhjertige, ville vi, i Forening med vore liberale Brødre, for et Øjeblik antage, at Herren anerkjender alle de forskjellige Religioner, som nu findes; at ethvert oprigtigt Menneske, der bekjender sig til en Religion, vil blive frelst i Guds himmelske Rige; at deres Tro eller Gudsdyrkelsesmaade ej bliver taget i Betragtning. Hvad vilde Følgerne blive? Himmelen vilde da, i Stedet for at blive et Sted for Kjærlighed, Enighed, Salighed og Fuldkommenhed, blive et Opholdssted for Had, Strid og Trætte. I Stedet for Enighed vil der være Tvedragt, og en stridende Aand vilde gjøre sig gjældende. Hver enkelt Sekt vilde da søge at faa Herrevælde over den anden, eller, for at forebygge dette, maatte Herren skabe et særskilt Rige for hver af dem, thi ellers kunde der ikke herske Fred; men Intet af dette vil stemme overens med Guds alvise Planer; saadanne Ideer maatte synes urimelige for ethvert fornuftigt Menneske. Et Menneske, som vilde fremføre en saadan Beskyldning mod den Alvise, maa visseligen være fra Forstanden, og paa den anden Side Fornuftens Grændser. Skulde vi ikke antage, at Gud, som havde Visdom nok til at danne denne Jord, skabe Mennesket og omgive det med Livets Nødvendigheder, da ikke ogsaa skulde lægge en Plan, hvorigjennem hans Børn kunne blive frelste, saaledes at det ikke blev overladt til dem selv at skabe Systemer efter deres egen Visdom? Herren maa visseligen have forbeholdt denne Ret for sig selv.

En kunde spørge: „Tro I da ikke at der findes gode og oprigtige Mennesker i alle de forskjellige Religioner, som nu existere?" Visseligen, vi troe det. — „Hvis der kun gaves een Religion, som kan frelse dem, hvorledes skulle de da blive frelste? Thi vi antage ikke at Alle ville forene sig dermed i dette Liv." Vi svare — at tilsidst ville alle virkelige gode, dydige og retskafne Mennesker annamme Evangeliet, som Gud har givet til Frelsning for alle Mennesker, og kun paa denne Maade ville de blive frelste. Frelsningsværket vil fortsættes indtil Alle blive frelste, med Undtagelse af dem, som have begaaet den utilgivelige Synd. Dette aabner en stor Mark for Betragtninger, thi, for at bevirke dette, maa vi indrømme at Evangeliet bliver prædiket i Aandeverdenen.

Afløsning. C. C. Busch er løst fra at arbejde paa Skandinaviens Stjernes Kontor.

Korrespondance.

Danmark.

Aarhus den 10de Marts 1879.

Præs. N. C. Flygare!

Kjære Broder!

Da jeg nu er kommen tilbage til Aarhus fra en Tour til den sydlige Del af Konferencen vil jeg meddele Dem lidt om Forholdene, baade blandt de Hellige og Fremmede. Jeg forlod Aarhus den 31de Jan. og besøgte en Deel af min Familie, afholdt nogle Forsamlinger i Veile Green, som vare besøgte af Fremmede saavelsom Hellige. Den 8de Febr. tog jeg til Fyen for at overvære i Forening med Geo. Frandsen, Greensmødet i Odense den 9de; vi toge derefter til Nyborg holdte et Par Forsamlinger der og siden en i Odense. De Hellige paa Fyen har det særdeles godt i Evangeliet, de ere fattige, men jeg har ikke hørt Nogen lide Nød. Rejste derefter til Kolding, afholdt en Forsamling hos min Broder (ikke i Kirken), tog siden i Forening med Br. S. Simmonsen til Ribe, og holdt adskillige Forsamlinger der, og fandt gode Udsigter i Ribe og Omegn, saavelsom paa flere Steder i Veile Green. Hvor vore Missionærer have arbeidet i Vinter have de vundet Folkets Agtelse og Kjærlighed, som vi haabe i en nær Fremtid vil vise sine gode Følger. Jeg tog med Toget til Hamburg, hvor jeg opholdt mig i 8 Dage, men fandt ingen der som tilhørte Kirken. Jeg holdt ingen offentlige Forsamlinger der, begrundet paa mit korte Ophold, og tillige var jeg uvant i det Tyske Sprog, men havde nok at bestille med at besvare de mange Spørgsmaal, som bleve givne mig om Utah og de Sidste Dages Hellige som et Folk.

De, som havde kjendt mig, da jeg blev fængslet og stadsforvist for Evangeliets Skyld, for 25 Aar siden, bleve ikke saa lidt forundret ved at see mig igjen og lyttede med spændt Opmærksomhed til mit Vidnesbyrd, og det vilde ikke have varet længe før jeg var bleven bekjendt i Byen igjen. Om ikke Vinteren havde været saa streng, vilde en Familie have ladet sig døbe, men de vil maaske emigrere til Sommeren.

Jeg solgte en Mormonsbog, en Pagtens Bog, en Advarsels Røst og nogle Skrifter i Hamborg, og om Aanden kommer til at virke iblandt Folket, kanske Br. F. W. Fuhrments i Berlin kan besøge dem.

Jeg tog derfra til Kiel og Landbyen Stohl, for at opsøge de Hellige, som høre til den Slesvigske Green, som efter Konferencens Protokol for flere Aar har staaet for 25 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet.

Jeg vil her berette Grenens Tilstand og Aarsagen til Forandringen i den statistiske Rapport.

Efter al Sandsynlighed har C. H. Dichman af Tökendorf været den sidste Forstander over denne Green. Han døde meget pludselig af Kopperne i Slesvig og jeg har ikke været istand til at opspørge Protokollen eller Bøgerne endnu og er derfor uvidende, for en Deel, om Medlemmernes Navne, da de ikke findes i vore Bøger. Jeg fandt at 10 af de 25 have emigreret, 5 ere udelukte og 5 ere tilbage som ere kjendte, og om der har været Flere, ere de ubekjendte for dem, som ere tilbage.

Br. H. P. Iversen var den sidste

som besøgte dem. Jeg ordinerede Br. H. J. Misfeldt til Ældste og beskikkede ham som Kredslærer der, han har været en trofast Mand i Kirken i 20 Aar, har betalt sin Tiende, og overleverede mig denne Gang 79 Kr. 85 Øre som han og Hustru havde tilbagelagt i de sidste 2 Aar. De længes meget efter at komme hjem til Zion, men har ikke selv Penge til Rejsen. Der er ikke tilstrækkelig Religions Frihed til at udsprede Evangeliet meget i Slesvig og Holstein endnu, men om vi havde en Ældste fra Utah, som var det Tyske og Danske Sprog mægtig kunde der dog gjøres noget, da Folket synes at være meget videbegjærlig, men det Tyske Sprog maa mest bruges; dersom De kunde finde en Ældste fra Utah for Veile Green var det højt nødvendigt.

Jeg er bange jeg optager formeget af Deres Tid med mit lange Brev og vil derfor slutte. Den øvrige Deel af Konferencen er i en trivelig Tilstand og Udsigterne for Fremtiden ere lovende. Brødrene fra Utah ere alle vel og forenede i at arbejde for Guds Riges Fremgang; vore unge Missionærer ere særdeles gode, trofaste Mænd og nidkjære for Sandhedens Sag.

De hilses nu paa det venligste, tilligemed Alle paa Kontoret fra os i Aarhus, og vor Bøn er, at Herren maa rigeligen velsigne Dem med hans hellige Aands Kraft, og styrke Dem i Udførelsen af Deres mange Pligter.

Deres i Evangeliet forbundne
Jens C. Nielsen.

Abrahams Bog.

Beviser for dens Ægthed.

(Fra «Deseret News«)

III. Kapitel.

(Abraham som en Retfærdigheds Prædikant — Pauli Vidnesbyrd — Hans Virksomhed i Ur og Haran — Guds Pagt med ham, grundet paa Evangeliet.)

Apostelen Paulus skriver i sin Epistel til Galaterne: „Men da Skriften forudsaa, at Gud vilde retfærdiggjøre Hedningerne af Troen, forjættede den Abraham forud: i Dig skulle alle Folkeslag velsignes". Optegnelsen om den Pagt, som den Almægtige sluttede, og som indeholdes i Første Mosebog, giver ingen Antydning om at den Pagt: „I Abrahams Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes", paa nogen Maade var forbunden med Evangeliets Forkyndelse. Vi maa derfor slutte os til at Apostelen anførte det fra et eller andet paalideligt Værk, eller at Første Mosebog, som den er overleveret os i Biblen, er bleven sammentrukket og forkortet. Det er meget sandsynligt at begge Anskuelser ere rigtige. Paulus havde uden Tvivl andre Kilder, hvor han hentede Undervisning fra angaaende Guds Handlemaade med Faderen til de Trofaste, end dem, som den nyere Kristendom er i Besiddelse af; det er tillige overordentlig sandsynligt at de tidligere Skrifter ikke

ere blevne overleverede os i deres Helhed. Ligemeget, dette vedrører ikke dette Emne, som er under Overvejelse, det Punkt, hvortil vi ønske at drage Opmærksomheden er, at Abrahams Bog berigtiger Apostlens Angivelser angaaende at Pagten var grundet paa Evangeliets Forkyndelse, medens Pauli Vidnesbyrd paa den anden Side bekræfter Sandheden af Abrahams Optegnelse.

Den Pagt, som der blev givet til den Sidstnævnte, er følgende: „Og Herren viste sig for mig og sagde til mig: staa op og tag Loth med Dig, thi jeg haver besluttet at tage Dig bort fra Haran, og gjøre Dig til en Budbærer af mit Navn i et fremmed Land, hvilket jeg vil give Din Sæd efter Dig til evig Arv og Eje, naar de ville lytte til min Røst. Thi jeg er Herren Din Gud; jeg boer i Himlen, Jorden er min Fodskammel; jeg udstrækker min Haand over Havet, og det adlyder min Røst; jeg befaler Vinden og Ilden til at være min Triumfvogn; jeg siger til Bjergene: flytter Eder herfra, og se, de blive borttagne af en Hvirvelvind, i et Øieblik, pludselig. Mit Navn er Jehova, og jeg kjender Enden fra Begyndelsen, derfor skal min Haand være over Dig, og jeg vil gjøre Dig til en stor Nation, og jeg vil velsigne Dig overmaade, og gjøre Dit Navn stort blandt alle Nationer, og Du skal være en Velsignelse for Din Sæd efter Dig, saa at i deres Hænder skulle de bære dette Embede og Præstedømme til alle Nationer, og jeg vil velsigne dem formedelst Dit Navn og de skulle blive talte blandt Din Sæd, og de skulle opstaa og velsigne Dig som Deres Fader; og jeg vil velsigne dem, som velsigne Dig, og forbande dem, som forbande Dig; og i Dig (det vil sige, i Dit Præstedømme) og i Din Sæd (det vil sige, i Dit Præstedømme), thi jeg giver det Løfte til Dig, at denne Rettighed skal vedblive at være Din, og i Din Sæd efter Dig (det vil sige, den bogstavelige Sæd eller Legemets Sæd) skulle alle Jordens Slægter velsignes, endog med Evangeliets Velsignelser, hvilke ere Frelsens Velsignelser, endog det evige Liv."

Vi ville her spørge: hvilken Frelse kunde der bringes Hedningerne; hvorledes kunde de blive retfærdiggjorte gjennem Tro ved Evangeliets Forkyndelse til Abraham, dersom Magt og Myndighed ikke var ham givet til at prædike dets glade Budskab? Endvidere: hvorledes kunde de blive velsignede derved, dersom han ikke drog Fordel af det Privilegium, der saaledes var tilstaaet ham, nemlig, at blive en Retfærdigheds Prædikant for sine Medmennesker? Endydermere spørge vi: er det rimeligt at antage, at han, som skulde være en Fader til det Folk, hvori alle Jordens Slægter skulle velsignes, ved at forkynde Guds Ord, ikke selv skulde være et Mønster for hvad saadanne Frelsens Sendebud skulde være? Er det antageligt at han vilde iagttage Tavshed og fuldstændigt overlade Igjenfødelses Værket til sine Efterkommere, naar det var forjættet, at formedelst de evige Sandheder, som vare aabenbarede til ham, skulde hele Menneskeslægten gjenvinde deres Nærværelse hos Gud? Vi tro det ikke; og videre forestille vi os, at denne Optegnelse vilde mangle Sammenhæng, dersom der ikke var gjort nogle Henvisninger til hans Virksomhed og Arbejder; vi finde ogsaa i Virkeligheden adskillige saadanne Henvisninger, mere eller mindre tydelige eller afgjørende, med Hensyn til hans Handlinger som Præst for den Højeste. I Sandhed, alle hans Værker ere gjennemtrængte med denne Følelse og helt igjennem udvise de

hans Omhyggelighed for at blive en Sandheds og Retfærdigheds Prædikant. Begyndelses Paragraphen i hans Bog udviser dette tydeligt, i Sandhed, den indeholder Intet andet; han skriver: „Da jeg fandt, at der var en større Lykke, Fred og Hvile for mig, søgte jeg efter Fædrenes Velsignelser, og den Rettighed, hvorved jeg kunde blive ordineret til at administrere samme; og da jeg selv havde været en Retfærdighedens Efterfølger ønskede jeg at opnaa stor Kundskab og blive en større Efterfølger af Retfærdighed og komme i Besiddelse af større Kundskab og blive Fader til mange Folkeslag, en Fredsfyrste; og da jeg ønskede at modtage Lærdomme og holde Guds Befalinger blev jeg en retmæssig Arving*), en Højpræst, der indehavde den Rettighed, som tilhørte Fædrene, den blev bekræftet paa mig af Fædrene; — — — — — — — Jeg længtes efter min Beskikkelse til Præstedømmet overensstemmende med Guds Forordning til Fædrene angaaende Sæden." Efter det Forsøg, som Pharaos Præster gjorde paa at tage hans Liv, siger den Almægtige til ham: „Se, jeg vil tage Dig ved Haanden, og jeg vil give Dig mit Navn, endog Din Faders Præstedømme, og min Kraft skal være over Dig. Saaledes som det forholdt sig med Noah, saa skal det og være med Dig, at formedelst Din Virksomhed skal mit Navn blive bekjendt paa Jorden for evig, thi jeg er Din Gud." Endydermere siger Herren: „Jeg har besluttet at tage Dig bort fra Haran og gjøre Dig til en Budbærer for mit Navn i et fremmed Land." Han skulde ikke alene blive en Budbærer om Guds Ord i Kanaan, men den Almægtige siger ham senere: „Jeg viste disse Ting for Dig, førend I gik ned i Ægypten, for at I kunne forkynde alle disse Ord."

Saaledes finde vi, at Abraham, efter at have tragtet efter det Privilegium at blive en Retfærdigheds Prædikant, ogsaa til Gjengjæld for dette hans Ønske, fik Præstedømmet skjænket til sig, med den Befaling at ære det. Det er ikke sandsynligt at en saadan Mand vilde svigte naar det gjaldt at handle. Guds Ven og Faderen til de Trofaste var den, som ikke kjendte noget saadant Ord som svigte, naar det gjaldt om at udføre Himlens Befalinger. At han forkyndte Herrens Lov, hvorsomhelst han gik, er bevisligt ved hans Angivelse, at i hans Ungdoms Hjem i Ur, afsloge alle hans Slægtninge til det Yderste at lytte til hans Røst. Han blev saa ivrig i sit Forsvar for Sandheden, at endogsaa hans Fader besluttede at dræbe ham og han opgav ikke sit Forsæt, men Guds Engel befriede ham for Offer Alteret; hans Arbejde var endnu ikke udført. Paa et andet Sted anfører han: „Jeg tog de Sjæle, som vi havde vundet i Haran og rejste frem ad Vejen til Kanaans Land." Vi ville snart opdage ved ydre Vidnesbyrd, at hans Virksomhed ikke var begrændset til Ur og Haran.

Vi føle os fuldkomment overbevist om at Abraham ikke alene var stor i sin aldrig svigtende Retskaffenhed og sin urokkelige Tro, men han var tillige en stor Leder for Menneskene (han gav Befalinger til sine Børn og angaaende hans Husholdning, som skulde gjælde efter hans Død) og som en Forkynder af det guddommelige Ord. Vi nære denne Mening

---

*) Abraham anfører paa et andet Sted, at „Fædrenes Optegnelser, ja selv Patriarkernes, angaaende Rettigheden til Præstedømmet, bevarede Herren min Gud i mine egne Hænder". Foruden andre, var denne udentvivl en Maade, hvorved han erfarede at han var en „retmæssig Arving."

ifølge den Kjendsgjerning, at hans Kraft i disse Retninger hyppigt er omtalt af Skribenter fra fordums Dage og fordi Virkningerne af Guds hellige Ords Forkyndelse kan spores i de Begreber om Evangeliet, som ere sammenblandede med Hedenskabet i næsten enhver ledende Oldtidsnations Mythologier og Religioner.

Vi have udvist ifølge Abrahams Bog, at i Patriarkens Ungdom, ønskede han at blive en Retfærdigheds Prædikant, at Gud beseglede Præstedømmet paa ham, som Gjengjæld for hans Ønske, og befalede ham at forkynde de Sandheder, som han aabenbarede, og endvidere, at Abraham med Glæde opfyldte denne hans Befaling. Man kan ikke antage at Fremmede kunde fortælle Verden meget om Abrahams Ønsker eller Herrens Pagter med ham, men vi kunne bevise, ifølge en stor Mængde Kilder, at Patriarken, som en Retfærdigheds Prædikant har efterladt sit Mærke uudslettelig indpræget i Verdens Historie; at Gud i Sandhed har opfyldt hvad han havde forjættet og gjort Abrahams „Navn stort blandt alle Nationer", og han har ligeledes ladet sit naadige Løfte gaa i Opfyldelse, nemlig: „Formedelst Din Virksomhed skal mit Navn blive bekjendt paa Jorden for evig".

At bevise dette i de efterfølgende Kapitler vil være os en Glæde.

(Forts.)

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Ikke-Mormon.)

(Fortsat.)

Præsidenten sagde meget mere, men dette korte Udtog vil være tilstrækkeligt til at vise den store Aand, der traadte i den Plads hvortil Skjæbnen havde bestemt ham. Ved alle store Tildragelser i Brigham Young's Liv har han altid været mere fremstaaende end sine Brødre, ikke saa meget i Egenskab af en „Talsmand" som i en stor og kraftig Leders, hvis Aand kunde inspirere et helt Folk med sin egen uforlignelige Tillid og Energi.

Paa hin Dag følte „hele Israel" at den Aand, som havde drevet Joseph i sin Gjerning var tilstede i Brigham Young. Apostelen Cannon beskriver Tildragelsen saaledes:

„Det var den første Lyd af hans Stemme som Folket havde hørt siden han var gaaet mod Øst paa sin Mission, og Virkningen var i høj Grad vidunderlig paa dem. De, der vare nærværende ved hin Lejlighed kan aldrig forglemme det Indtryk den gjorde paa dem. Dersom Joseph var opstanden fra de Døde og atter talte i deres Paahør, kunde Virkningen ikke have været mere slaaende end paa de mange Nærværende ved hin Forsamling; det var selve Josephs Stemme; og ikke alene Josephs Stemme, som blev hørt, men det synes i Folkets Øjne, som om det var Josephs selvsamme Person, som stod for dem. En mere besynderlig og vidunderlig Begivenhed har vi ikke hørt om, end som den, der foregik paa hin Dag i Nærværelse af hin Forsamling. Herren gav sit Folk et Vidnesbyrd om den Mand,

han havde udvalgt til at lede dem, og som ikke efterlod nogen Tvivl. De baade saa og hørte med deres naturlige Øjne og Ører; og da Ordene, som bleve udtalte kom, ledsagede med Guds overbevisende Kraft, til deres Hjerter, bleve de fyldte med Aanden, og med stor Glæde. Der havde været Mørke, og maaske Tvivl og Uvished i nogle Hjerter; men nu var det tydeligt for Alle, at denne var den Mand, paa hvem Herren havde beseglet den nødvendige Myndighed til at handle i deres Midte i Josephs Sted."

Hin Dag frelste Kirken. „Anti-Mormonerne" havde forestillet sig at det kun var nødvendigt at myrde Profeten og „Mormonismen" vilde da ophøre med at have Navn paa Jorden. Men „Profetens Blod var Kirkens Sæd"; og en stor Mand var oprejst for at fuldføre hans Mission.

De Tolv bleve, ved eenstemmigt Votum, opholdt som det første Præsidentskab. Rigdon afrejste til Pittsburg og samlede nogle faa af sine Disciple om sig, medens Apostlene i Nauvoo gav sig til deres Arbejde at udvide deres Bygning, paa den nye Grundvold.

„I have ikke seet det ene Kvorum bygget paa det andet", havde Brigham sagt ved hin store Lejlighed. „Der er lagt en almægtig Grundvold og vi ville bygge et saadant Rige, som der aldrig har været endnu."

Dette blev mere fuldstændig forstaaet ved den næste October Konference, der blev ordineret omtrent 60 Højpræster og 430 Halvfjerdsindstyve. Og idag have hans Ord en endnu større Betydning, thi der er nu næsten et hundrede Kvorumer af de Halvfjersindstyve, som udgjøre den store Missionærarmee for Kirken under de tolv Apostles Ledelse.

Vi vende os nu til den timelige Historie af „Mormon"-Folket,

Den 27de September 1844 marscherede Guvernør Ford med 500 Tropper ind i Nauvoo. Han kom tilsyneladende for at drage Joseph og Hyrum Smith's Mordere til Ansvar; thi de vare dengang de bleve snigmyrdede, Statsfanger og under Statens Beskyttelse, Guvernøren kunde ikke gjøre Noget mindre end understøtte en Undersøgelse. Den Dag han ankom modtog Brigham Young sin Kommission som Generallieutenant for Nauvoo Legionen, som forhen var beklædt af Joseph Smith, og den næste Dag blev Følgende sendt til Hans Excellence:

„Hoved Kvarteret for Nauvoo Legionen, 28. Septbr. 1844.

Min Herre:

Revuen over Nauvoo Legionen vil finde Sted idag Kl. 12 M., ved hvilken Tid Hoved-Befalingsmanden med sin Stab, er, med Agtelse, opfordret til at modtage en Eskorte fra Legionen, og være nærværende ved Revuen.

Brigham Young.
Generallieutenant for Nauvoo Legionen".

(Forts.)

Szegedins Ødelæggelse.

Szegedin, Ungarns næststørste Stad, paa 75,000 Indbyggere, har, gjennem Theis Flodens Oversvømmelse den 12te Marts, paa en eneste Nat bleven aldeles ødelagt. Af Stadens 9,700 Huse, ere 9,439 styrtet sammen, og have begravet et stort Antal Mennesker under sine Ruiner og tusinder af Mennesker og Dyr ere druknede. Uagtet Ulykken havde truet Staden flere Dage, og store Anstrængelser vare blevne gjorte for at afværge denne Fare ved at forstærke Dæmningerne, var kun lidt blevet udført for at forskaffe Redningsmidler. Den Forvirring, Jammer og Nød som opstod, da gjennem Klokkeringning mellem Kl. 2 og 3 om Natten tilkjendegaves at Vandet havde brækket gjennem Dæmningerne, trodser al Beskrivning; Folk styrtede næsten nøgne ud af de sammenstyrtende Huse og bleve bortførte i Vandet, dreven af en heftig Orkan igjennem Gaderne. Gasværket blev tidligt oversvømmet saa at der herskede uigjennemtrængeligt Mørke, hvilket storligen forøgede Forvirringen og foraarsagede store Vanskeligheder i Redningsarbejdet. Tusinde søgte at redde Livet ved at fly op i Kirke-Taarne, ud paa Tage, op i Træer eller paa endnustaaende Jordvolde, hvor de i mange Timer vare udsatte for Hunger og Kulde; Andre var man ikke istand til at faa til at forlade deres Huse, førend de sammenstyrtede og de bleve begravede under Ruinerne. Det er ikke blot Szegedin som denne Ulykke har truffen; rundt omkring Staden ligger flere store Byer, af hvilke mange havde fra 5,000 til 10,000 Indbyggere; disse Byer ere alle blevne ødelagte, og omtrent 100,000 Tønder Land staaer under Vand, og det antages at Vandet ikke vil falde indenfor Flodbrederne før i Mai Maaned. Difteritus er udbrudt iblandt de Reddede og en Epidemi frygtes.

I Panguitch, Iron Co., Utah, den 2den Feb. 1879 Ældste Niels Christian Schow. Broder Schow blev født i Randers, Danmark, den 9de Feb. 1816. Han blev døbt af Ældste George P. Dykes i Aalborg, Danmark, den 27. Oktober 1850, og emigrerede til Utah 1854.

Indhold.

Tale af Præsident John Taylor . . 193.
Babylons sidste Nat . . . . 199.
Redaktionens Bemærkninger:
Hvor findes det sande Evangelium? 200.
Korrespondance . . . . 202.
Abrahams Bog . . . . 203.
Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb . . . . 206.
Szegedins Ødelæggelse . . . . 208.
Dødsfald . . . . 208.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.